

Arrest

nr. 274 166 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 23 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SMEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 december 2019 België binnen met een paspoort zonder visum en verzoekt op 10 februari 2020 om internationale bescherming. Op 23 februari 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Aurore (Venezuela). In 2012 of 2013 raakte u betrokken bij de politieke beweging Voluntad Popular. U steunde de lokale afdeling van de partij in Aurore bij de mobilisatie van mensen tijdens de verkiezingen. Afgestudeerd in tandenmechanica hielp u ook bij medische expedities van de partij, waarbij u zich onder meer bezighield met tandcontrole bij kinderen. U nam samen met de partij deel aan expedities in kleine dorpen. Vanaf september of oktober 2018 werd uw contact met de partij intensiever. U woonde een vijftal vergaderingen bij in het koloniaal huis van Aurore en was daarbij verantwoordelijk voor de logistieke kant van de zaak. Eind november vielen de autoriteiten binnen in het koloniaal huis en moest de partij op zoek naar andere locaties om te vergaderen. Zo woonde u acht tot tien vergaderingen bij in de woning van de lokale partijleider J. C. (...). Onder invloed van oppositieleider Juan Guaido, die u inspireerde, raakte u in 2019 nog meer politiek betrokken. U nam in die periode een of twee keer per maand deel aan betogingen tegen het Venezolaanse regime, samen met andere leden van Voluntad Popular. In totaal woonde u op die manier meer dan twintig betogingen bij. U protesteerde daarbij op de eerste rij en fungeerde als het gezicht van de partij. Van februari tot mei 2019 gingen op vraag van J. C. (...) vijf of zes partijvergaderingen door aan het zwembad naast uw woning. Bij een van die vergaderingen, in maart 2019, waren in totaal meer dan 150 personen aanwezig. U kwam hierdoor in het vizier van de Venezolaanse colectivos. In juni of juli 2019 kwamen vier mannen langs aan uw huis. Ze vroegen aan uw broer waar u was en zeiden tegen hem dat u met uw politieke activiteiten moest ophouden. Ze schopten uw broer en mishandelden hem. Ze maakten ook de ruiten van zijn wagen kapot, staken zijn banden plat en lieten uw broer en zijn partner vastgebonden achter. U vermoedt dat deze aanval een waarschuwing was van de autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten bij Voluntad Popular. Uw vader leende toen een leegstaand appartement uit aan een privébewaker die in ruil voor gratis inwoon uw woning in het oog zou houden. In oktober 2019 werd deze bewaker aangesproken door twee gewapende mannen die naar u op zoek waren. Ze waren vergezeld door twee anderen die buiten op de uitkijk stonden. De bewaker zei dat u niet thuis was, sloot de deur, loste enkele schoten en vluchtte naar boven. U had schrik dat hetzelfde zou gebeuren op een dag waarop u zelf thuis was en besloot om Venezuela te verlaten. U verhuisde naar het appartement van uw goede vriend M. (...). Twee weken later ging u langs bij uw huis om kledij op te halen. U merkte dat de deur geforceerd was en dat er cash, kledij en schoenen gestolen waren. U vermoedt dat dit gebeurde om u te pesten.

U verliet Venezuela op 8 december 2019 met het vliegtuig en u kwam op 9 december 2019 in België aan. Aan de luchthaven werden u verschillende vragen gesteld maar uiteindelijk mocht u toch vertrekken. Na uw aankomst in België vloog u begin januari 2020 voor twee of drie dagen naar Spanje om vrienden van de partij te bezoeken die in tussentijd naar Spanje geëmigreerd waren. In januari 2020 merkte uw vader op dat er hoogspanningskabels en een waterpomp waren gestolen van de benedenverdieping van het huis van uw vader. U vermoedt dat het om vandalisme ging gericht tegen uw persoon, aangezien zulke zaken niet verkoopbaar zijn. Nog in januari 2020 vertelde de buurvrouw aan uw moeder dat vier mannen naar haar huis gekomen waren om naar u te vragen. De buurvrouw vertelde aan deze mannen dat ze dacht dat u naar het buitenland vertrokken was. Op 10 februari 2020 vroeg u hier in België internationale bescherming aan. Toen uw zus M. M. M. (...), die in België verblijft, in november 2020 naar Venezuela terugkeerde, merkte zij dat een koelkast, stereo, mixer en schilderijen gestolen waren van de benedenverdieping van het appartementsgebouw waar u woonde. U weet niet wanneer deze inbraak plaatsvond aangezien het appartement tijdens uw afwezigheid leegstond en er niemand langs ging.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat de colectivos van de regering u zullen viseren omwille van uw politieke activiteiten bij Voluntad Popular.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort (d.d. 12 augustus 2016, geldigheidsduur 5 jaar), veertig foto's van uzelf tijdens uw samenwerking met Voluntad Popular en uw deelname aan demonstraties; vier foto's van de inbraak in uw appartement; twee screenshots van de Instagrampagina van Voluntad Popular in Araure; een lijst met contactadressen en telefoonnummers van medewerkers van Voluntad Popular; twee diploma's van door u gevolgde cursussen Nederlands in België en een kopie van de Venezolaanse identiteitskaart van uw vader en moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat u sinds 2013 lid was van Voluntad Popular, dat uw contacten met de partij vanaf september of oktober 2018 intensiever werden, dat u meer dan 20 manifestaties tegen het Venezolaanse regime bijwoonde, dat u tijdens vergaderingen van de partij verantwoordelijk was voor de logistiek en dat er vijf of zes keer vergaderingen van de partij doorgingen aan het zwembad naast uw woning.

Er dienen echter ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij uw voorgehouden politieke engagement in Venezuela en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst legde u herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af wat betreft het aantal partijvergaderingen van Voluntad Popular dat aan het zwembad naast uw huis georganiseerd werd. Tijdens uw gesprek op de Dienst vreemdelingenzaken stelde u in dit verband dat de partij vier à vijf vergaderingen hield in een zaal die u hen daartoe uitleende en die zich naast uw zwembad bevond (DVZ, Verklaring CGVS, d.d. 11 augustus 2021, vraag 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u echter heel andere verklaringen af. Ditmaal stelde u dat dergelijke partijvergaderingen slechts twee, drie keer bij u thuis doorgingen (NPO 1, p. 12). Geconfronteerd met de op zich bevreemdende vaststelling dat u niet met zekerheid bleek te kunnen zeggen hoeveel vergaderingen er precies bij u thuis doorgingen, preciseerde u vervolgens dat het er maximum vier waren (NPO 1, p. 13). Deze uitspraak is echter strijdig met wat u hierover op de DVZ had verklaard. Toen stelde u immers dat het om vier of vijf vergaderingen ging (cf. supra). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, hield u vol dat het slechts om drie of vier vergaderingen ging (NPO 1, p. 13). Het loutere vasthouden aan één versie van de feiten volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. De stellige zekerheid waarmee u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud beweerde dat er niet meer dan vier vergaderingen bij u thuis doorgingen, is bovendien ook bijzonder frappant in het licht van de vaststelling dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS plots beweerde dat de vergaderingen van de partij vijf of zes keer bij u thuis doorgingen (NPO 2, p. 12). Geconfronteerd met deze bijkomende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, ontkende u ooit gezegd te hebben dat het om maximaal vier vergaderingen ging (cf. supra en NPO 2, p. 13 en p. 14). Het loutere ontkennen van uw eerdere verklaringen volstaat echter niet om bovenstaande frappante tegenstrijdigheid te verklaren. Dit geldt des te meer aangezien u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud expliciet stelde dat u tussen de twee persoonlijke onderhoudsnotities van het eerste persoonlijk onderhoud had vertaald en daarin geen misverstanden of fouten had ontdekt (NPO 2, p. 14).

Uw steeds wisselende, incoherente en onderling tegenstrijdige verklaringen over het aantal partijvergaderingen dat bij u thuis plaatsvond, halen de geloofwaardigheid ervan totaal onderuit.

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u ook weinig coherente en weinig overtuigende verklaringen aflegde over de praktische organisatie van deze vergaderingen die bij u thuis georganiseerd werden. Zo stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat bij deze vergaderingen zo'n 150 tot 200 personen aanwezig waren (NPO 1, p. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat er tussen de 20 en de 30 personen deelnamen aan de vergaderingen (NPO 2, p. 13). Gevraagd of er ooit meer dan 30 personen deelnamen, stelde u dat er éénmaal 150 personen aanwezig waren, en dit tijdens een vergadering in maart 2019 omdat toen vertegenwoordigers van verschillende deelstaten uitgenodigd werden (NPO 2, p. 13). Deze versie van de feiten is echter weinig coherent met uw eerdere verklaringen op dit punt en komt dan ook weinig geloofwaardig over. Het is immers uiterst merkwaardig dat 150 personen zich bij u thuis zouden verzamelen om ideeën uit te wisselen, zonder dat hiervan notulen werden genomen (NPO 2, p. 14). Het stemt eveneens tot nadenken dat u over geen enkele foto of andere documenten beschikt om het bestaan van deze vergaderingen te

staven. Uw tegenwerping dat jullie geen foto's maakten omdat jullie niet wilden dat iemand zou weten waar de vergaderingen doorgingen en omdat jullie wilden vermijden dat de regering de vergadering zou bestormen, kan niet overtuigen (NPO 1, p. 12). Dat jullie de locatie van deze vergaderingen geheim probeerden te houden, is immer weinig coherent met de vaststelling dat u niet op voorhand wist hoeveel mensen er zouden opdagen en dat u verrast was omdat er dubbel zoveel aanwezigen opdaagden dan oorspronkelijk gepland (NPO 2, p. 14). Indien u de locatie van de vergaderingen werkelijk geheim probeerde te houden, kan immers verwacht worden dat u op dit vlak veel zorgvuldiger te werk zou gaan. Uw weinig coherente en weinig plausible verklaringen over de praktische organisatie van deze vergaderingen, bevestigt alleen maar het hierboven reeds vastgestelde ongeloofwaardig karakter ervan.

Het is in dit verband ook opvallend dat u geen WhatsApp berichten kan voorleggen waaruit uw betrokkenheid bij de organisatie van deze vergaderingen zou kunnen blijken. Uw tegenwerping dat u geen lid meer bent van deze WhatsApp groep omdat u daar na uw aankomst in België geen noodzaak meer toe zag, volstaat niet om hier een ander licht op te werpen (NPO 2, p. 14). Dat u niet meer moeite heeft gedaan om deze berichten te bewaren, hoewel deze door u georganiseerde vergaderingen integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees (cf. supra), is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw nalaten ter zake bevestigt alleen maar dat geen geloof gehecht kan worden aan uw stelling dat deze vergaderingen van Voluntad Popular bij u thuis doorgingen.

De vaststelling dat geen geloof kan gehecht worden aan uw stelling dat u partijvergaderingen organiseerde bij u thuis, doet ernstig twijfelen aan uw stelling dat u binnen Voluntad Popular een vooraanstaande politieke rol vertolkte.

Dat ernstig dient getwijfeld te worden aan uw voorgehouden politieke engagement bij Voluntad Popular, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft het precieze moment waarop dit politieke engagement een aanvang nam. Zo stelde u op de DVZ dat het jaar voor uw gesprek op de DVZ – i.e. in het jaar 2019 – u begon samen te werken met de politieke partij Voluntad Popular (DVZ, Verklaring CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u op dit vlak echter heel andere verklaringen af. Toen stelde u immers dat u reeds lid was van Voluntad Popular sinds 2012 of 2013 (NPO 1, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, stelde u dat u pas volledig begon samen te werken met de partij sinds 2019 en dat u de jaren voordien minder actief was. U bleef echter volhouden dat u lid van de partij was sinds 2013 (NPO 1, p. 15). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten kan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid echter ook niet verklaren (cf. supra).

Uw onderling tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen over het precieze moment waarop uw politieke engagement bij de partij Voluntad Popular een aanvang nam, halen de geloofwaardigheid van dit engagement verder onderuit.

Dat bij uw politieke engagement sinds 2013 ernstige vragen kunnen gesteld worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u niet over een lidkaart van de partij beschikt. U verklaarde dit door te stellen dat de partij geen lidkaarten heeft en ook geen lidkaarten uitdeelt (NPO 1, p. 15). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat de partij in de periode 2013-2014 wel degelijk lidkaarten uitdeelde. De vaststelling dat u desondanks niet over een lidkaart beschikt, haalt de geloofwaardigheid van uw bewering lid te zijn sinds 2012 of 2013 verder onderuit.

Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen aflegde over de precieze redenen waarom uw activiteiten voor de partij intenser werden in het jaar voor uw vertrek uit Venezuela. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS stelde u immers dat uw activiteiten bij de partij in 2019 intensiever werden onder invloed van de revolutie die begon met Juan Guaido (NPO 1, p. 15). Hij gaf u en de andere jongeren hoop. Hij trok de jeugd mee, waardoor ook u vaker begon deel te nemen aan manifestaties (NPO 1, p. 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen, stelde u plots dat u de leden van de partij tegenkwam tijdens uw verjaardagsfeest in september 2018 en dat u vergaderingen van de partij begon bij te wonen vanaf september of oktober 2018 (NPO 2, p. 11). Dat uw politieke activiteiten bij Voluntad Popular in een stroomversnelling terecht kwamen toen u de partijleden ontmoette op uw verjaardag in september 2018, strookt echter niet met uw

eerdere verklaring dat uw hernieuwde politieke interesse er kwam omwille van de revolutie die Juan Guaido opstartte (cf. supra). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, werd Juan Guaido immers pas begin januari 2019 verkozen tot hoofd van de Nationale Vergadering en riep hij zichzelf pas op 23 januari 2019 uit tot waarnemend president (cf. administratief dossier). Dat u desondanks reeds in september of oktober 2018 besloot om de vergaderingen van de partij bij te wonen, kan dan ook bezwaarlijk in het licht van Juan Guaido's opstandigheid gezien worden.

Uw onderling tegenstrijdige en incoherente verklaringen wat betreft de redenen waarom en het moment waarop uw politieke engagement bij Voluntad Popular intensifieerde, halen de geloofwaardigheid van dit politieke engagement verder onderuit.

Het is in dit verband ook zeer bevreemdend dat u ondanks de cruciale rol die Juan Guaido volgens uw verklaringen speelde in uw beslissing om een vooraanstaande rol op te nemen binnen Voluntad Popular, amper iets bleek te kunnen vertellen over de politieke gebeurtenissen van het jaar 2019 waarin Juan Guaido een centrale rol speelde. Zo bleek u niet te weten wat de term 'Operacion Libertad' juist inhield. Ondanks het feit dat u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd, kwam u op dit vlak niet verder dan de vage en weinig concrete verklaring dat 'Operacion Libertad' een oppositiebeweging was die niet veel te maken had met Voluntad Popular maar eerder met MUD (NPO 2, p. 18). U voegde hier aan toe dat het een initiatief was dat steun kreeg van de oppositiepartijen, waarbij manifestaties en oproepingen gedaan werden (NPO 2, p. 18). Nochtans was Operacion Libertad de naam van de poging tot staatsgreep die Juan Guaido op 30 april 2019 opzette met als doel president Maduro van de macht te verdrijven (cf. administratief dossier). Gezien uw interesse en enthousiasme voor Juan Guaido als politiek leider, is het bijzonder bevreemdend dat u hierover niets bleek te weten. Hiermee geconfronteerd, ontkende u dat er een staatsgreep gepleegd werd aangezien Juan Guaido niet gevangengenomen werd en aangezien het leger niet aan zijn kant stond (NPO 2, p. 18 en p. 19). Deze uitleg kan echter niet gevolgd worden. Dat deze poging tot staatsgreep mislukte, maakt uw gebrekkige kennis immers niet minder bevreemdend. Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u, hiernaar gevraagd, niet bleek te kunnen zeggen wanneer Juan Guaido precies probeerde om de macht over te nemen. U stelde immers dat het in 2018 gebeurde, terwijl het in werkelijkheid op 30 april 2019 was (NPO 2, p. 19, cf. supra en administratief dossier). Uw onwetendheid op dit punt is des te opmerkelijk daar de kern van uw beweerde politieke activiteiten voor Voluntad Popular zich afspeelde tussen februari 2019 en mei 2019 (NPO 1, p. 12), wat tevens de periode is waarin de hierboven vermelde poging tot staatsgreep plaatsvond. Uw tegenwerping dat deze staatsgreep plaatsvond in Caracaz en niet in Aurore, waar u woonde, kan bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht plaatsen (NPO 2, p. 19). Er kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u, indien u Juan Guaido werkelijk dermate inspirerend vond als leider dat u onder zijn invloed besloot om deel te nemen aan tientallen vergaderingen en manifestaties van zijn partij, op de hoogte zou zijn van de staatsgreep die hij probeerde te plegen. Uw frappante onwetendheid op dit punt ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden politieke engagement.

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u ook niet bleek te weten wie Manuel Ricardo Christopher Figuera is (NPO 2, p. 19). Nochtans was deze persoon als hoofd van de inlichtingendienst SEBIN een van de enige hoogstaande figuren die Juan Guaido steunde bij deze poging tot machtsovername (cf. administratief dossier). Evenmin bleek u te weten wie Luis Parra is (NPO 2, p. 19). U vermoedde dat hij de rechterhand was van Juan Guaido binnen de partij Voluntad Popular, terwijl hij in werkelijkheid in januari 2020 door de regering Maduro werd aangesteld als vervanger van Juan Guaido als voorzitter van de Nationale Vergadering (cf. administratief dossier). De vaststelling dat u de namen van Juan Guaido's belangrijkste mede- en tegenstanders niet blijkt te kennen, bevestigt alleen maar het relatieve karakter van uw voorgehouden politieke engagement.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk (i) uw weinig plausibele en onderling tegenstrijdige verklaringen over de partijvergaderingen die bij u thuis doorgingen; (ii) uw weinig coherente en onderling tegenstrijdige verklaringen wat betreft het precieze moment waarop u met Voluntad Popular begon samen te werken; (iii) uw weinig coherente, weinig geloofwaardige en onderling tegenstrijdige verklaringen wat betreft de redenen waarom uw politieke engagement intensifieerde in het jaar voor uw vertrek uit Venezuela en (iv) uw gebrekkige kennis van de belangrijkste politieke gebeurtenissen in de periode van uw politieke engagement, halen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden politieke profiel als vooraanstaand lid van Voluntad Popular volledig onderuit. Hierdoor kan aan uw stelling dat u in Venezuela een belangrijke rol vertolkte bij de partij Voluntad Popular geen enkel geloof gehecht worden.

De door u neergelegde screenshots van de Instagrampagina van de partij, waarop u te zien bent tijdens twee demonstraties tegen het Venezolaanse regime die plaatsvonden op 4 februari 2019 en 10 maart 2019, kunnen bovenstaande conclusie niet ombuigen. De vaststelling dat u aanwezig was op deze twee demonstraties, impliceert immers niet dat u ook een vooraanstaande rol opnam in de organisatie en logistiek ervan. Dit laatste dient immers aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Daarnaast stemt het ook tot nadenken dat u noch op 4 februari 2019, noch op 10 maart 2019 gekleed gaat in een officiële T-shirt van de partij op de foto's die gepubliceerd werden op de Instagrampagina van de partij, en dit in tegenstelling tot de meerderheid van de andere personen die op deze foto's te zien zijn. Ook de door u neergelegde foto's waarop u te zien bent tijdens verschillende activiteiten en manifestaties van de partij Voluntad Popular, tonen allerminst aan dat u binnen deze partij een leidinggevend figuur was of dat u fungeerde als een vooraanstaand criticaster van het Venezolaanse regime. U gaf dit overigens ook zelf toe. U stelde aan het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS immers dat u louter een sympathisant was van de partij en geen politieke fanatiekeling (NPO 2, p. 19).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat uw politieke engagement in Venezuela eerder beperkt te noemen valt.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Volgens uw verklaringen werd uw broer in juni of juli 2019 naast het zwembad van uw woning geschopt en mishandeld, maakten ze de ruiten van zijn wagen kapot, staken ze zijn banden plat, en lieten ze hem en zijn partner vastgebonden achter. U stelde dat de mannen die dit deden op zoek waren naar u en dat zij tegenover uw broer expliciet verwezen naar uw politieke activiteiten (NPO 1, p. 12). U vermoedt dat het om een wraakactie ging die gelinkt was aan de partijvergaderingen die bij u aan het zwembad doorgingen (NPO 2, p. 20). Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw stelling dat u herhaaldelijk partijvergaderingen organiseerde naast het zwembad van uw woning en doordat evenmin geloof gehecht wordt aan uw stelling dat u een prominent lid was van Voluntad Popular (cf. supra), kan echter ook geen geloof gehecht worden aan uw stelling dat de colectivos van de regering naast dit zwembad naar u op zoek kwamen omdat zij u als een politiek opposant van het regime percipieerden (cf. supra). Het is dan ook niet geloofwaardig dat deze colectivos uw broer zouden hebben mishandeld omwille van uw politieke activiteiten. Aan deze door u beweerde vervolgingsfeiten kan dan ook geen geloof gehecht worden.

U haalde daarnaast ook aan dat de door uw vader aangestelde bewaker beschoten werd in oktober 2019 door twee mannen die vroegen waar u was, dat er twee weken nadien ingebroken werd in uw appartement waarbij cash geld, kledij en schoenen gestolen werden, dat er in januari 2020 opnieuw ingebroken werd in uw appartement waarbij hoogspanningskabels en een waterpomp gestolen werden en dat uw zus in november 2020 een derde inbraak constateerde waarbij onder andere een koelkast, een stereoketen en een mixer gestolen werd (NPO 1, p. 9 en p. 10). Uw stelling dat het om vandalisme ging dat bedoeld was om u te pesten, kan niet gevolgd worden (NPO 1, p. 10). Geen van deze door u aangehaalde feiten impliceert echter dat u door de Venezolaanse autoriteiten zou gevisieerd worden omwille van uw politieke overtuiging. De loutere vaststelling dat de gestolen voorwerpen weinig verkoopwaarde hadden, impliceert immers niet dat u bij deze inbraken persoonlijk gevisieerd werd. Evenmin blijkt hieruit dat aan deze inbraken een politiek motief ten grondslag zou liggen. U gaf dit overigens ook zelf toe. U stelde immers dat u niet met zekerheid kon zeggen wie de laatste inbraken pleegde omdat het appartement lang leegstond en omdat er niemand was die het appartement in het oog hield (NPO 1, p. 10 en NPO 2, p. 16). Gezien het eerder vastgestelde ongeloofwaardig karakter van uw stelling dat u een prominent lid was van Voluntad Popular (cf. supra), is het allerminst geloofwaardig dat deze inbraken plaatsvonden omwille van politieke motieven.

U haalde verder ook aan dat vijf mannen in januari 2020 bij uw buurvrouw naar u kwamen vragen (NPO 1, p. 10). U vermoedt dat u in de gaten gehouden werd en dat ze naar u kwamen vragen omdat ze u een tijdje niet hadden gezien (NPO 1, p. 14). Er dient echter te worden vastgesteld dat ook deze door u aangehaalde vervolgingsfeiten weinig overtuigend overkomen. U legde over dit bezoek immers herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat enkele burens bij uw moeder waren langsgesproken om haar te waarschuwen dat onbekende personen naar u waren komen vragen (Verklaring CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u echter dat het slechts om één enkele buurvrouw ging en dat zij ook de enige persoon is die daar in de buurt woont (NPO 1, p. 10 en p. 14). Uw tegenwerping dat u slechts in veralgemenende termen over 'enkele burens' had gesproken, volstaat niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren (NPO 1, p. 14). Aangezien er slechts één buurvrouw in de buurt woont is het immers weinig geloofwaardig dat u in algemene termen over meerdere burens zou spreken. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u ook wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal personen dat bij uw burens kwam informeren. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het om vijf minnen ging terwijl u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zei dat het vier mannen waren (DVZ, Verklaring CGVS, vraag 3.5 en NPO 1, p. 10). Uw latere correctie dat het wel degelijk om vijf mannen ging, neemt niet weg dat bovenstaande tegenstrijdigheid bevreemdend overkomt (NPO 1, p. 14). Uw tegenstrijdige verklaringen over de onbekenden die bij uw buurvrouw naar u op zoek kwamen, bevestigen alleen maar het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen geloof gehecht kan worden.

Aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er bovendien redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan een of meerdere manifestaties van de politieke partij Voluntad Popular niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan demonstraties tegen het Venezolaanse regime.

Dat de Venezolaanse autoriteiten niet naar u op zoek zijn, blijkt overigens ook uit de vaststelling dat u Venezuela zonder problemen met uw eigen paspoort kon verlaten (NPO 1, p. 16). Uw stelling dat een bewaker aan de grens vroeg om uw telefoon te bekijken en u enkele keren door de scanner liet passeren, neemt immers niet weg dat u – ondanks het feit dat ze wisten wie u was – toch zonder problemen het vliegtuig kon betreden (NPO 1, p. 16).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen

waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Venezuela nog steeds over een eigen woning beschikt (NPO, p. 5). U huurde naast uw eigen woning ook een appartement in het centrum (NPO 1, p. 5). Uw vader is eigenaar van vier appartementen in hetzelfde gebouw (NPO 1, p. 5 en p. 6). Uw vader leeft van de huur van die panden en koopt en verkoopt daarnaast ook auto's (NPO 1, p. 6). U heeft bovendien een heel goede relatie met uw vader en heeft van hem de stiel van autoverkoper geleerd (NPO 1, p. 6). U was in de twee jaar voor uw vertrek uit Venezuela aan het werk als autoverkoper en u werkte in de distributie van voedsel (NPO 1, p. 6). Bovendien had u ook goede connecties met verschillende bedrijfsleiders in uw buurt (NPO 2, p. 9).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de

aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing kunnen ombuigen. Dat u over een Venezolaans paspoort beschikt en dat uw ouders over een Venezolaanse identiteitskaart beschikken, staat slechts de identiteit en Venezolaanse nationaliteit van u en uw ouders, die hier niet ter discussie staan. De door u neergelegde foto's waarop u zichtbaar bent tijdens uw deelname aan demonstraties van Voluntad Popular werden hierboven al besproken, net als de twee door u neergelegde screenshots van de Instagrampagina van Voluntad Popular in Araure. De door u neergelegde foto's waarop u zichtbaar bent terwijl u samen met mensen van Voluntad Popular een ziekenhuis bezocht, volstaan niet om bovenstaande beslissing in een ander daglicht te plaatsen. De loutere vaststelling dat u samen met deze mensen een ziekenhuis bezocht, impliceert immers niet dat u een vooraanstaande positie bekleedde binnen de partij en om die reden geïdентificeerd werd door de Venezolaanse autoriteiten. Dit dient u immers geloofwaardig te maken aan de hand van specifieke en geloofwaardige verklaringen, waar u niet in slaagde (cf. supra). De door u neergelegde lijst met contactadressen en telefoonnummers van vooraanstaande medewerkers van Voluntad Popular is evenmin van die aard dat bovenstaande beslissing erdoor in een ander daglicht komt te staan. Dat u over een screenshot met een lijst van vooraanstaande namen beschikt, impliceert immers allerm minst dat uzelf ook een vooraanstaand figuur was binnen de partij. Dit blijkt overigens ook uit de vaststelling dat uw eigen naam niet op deze lijst fungeert. Dat in uw appartement werd ingebroken, wordt in deze beslissing niet betwist. De loutere vaststelling dat u het slachtoffer was van inbraak impliceert echter niet dat u bij deze inbraak persoonlijk geïdентificeerd werd omwille van politieke motieven (cf. supra). De door u neergelegde diploma's van cursussen Nederlands die u in België volgde zijn voor deze beslissing niet relevant.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker van mening is dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Waar hem wordt verweten tegenstrijdige antwoorden te hebben gegeven over het aantal vergaderingen dat *Voluntad Popular* aan het zwembad naast zijn huis hield, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoekende partij heeft niet exact bijgehouden hoeveel keer er vergaderd werd. Verwerende partij valt over details om het relaas in twijfel te trekken. Het is ook niet zo dat verzoekende partij de ene keer 2 vergaderingen zei en de andere keer 20... het aantal ligt zeer dicht bij elkaar en is een benadering.”

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op de weinig coherente en weinig overtuigende verklaringen die hij aflegde over de praktische organisatie van de vergaderingen die bij hem thuis georganiseerd werden, stelt verzoeker het volgende:

“Verzoekende partij begrijpt niet wat er vreemd en/of tegenstrijdig is aan haar verklaringen. Meestal waren er 30 à 40 mensen aanwezig, maar het gebeurde dat er meer mensen waren, zoals op 1 vergadering waar er 150 mensen aanwezig waren. Deze vergaderingen waren geheim en er werd dan ook niet gefilmd of gefotografeerd. Verwerende partij is dan ook niet ernstig te verwachten dat verzoekende partij hiervan uitgebreide documentatie voorlegt.

Thans legt verzoekende partij een schrijven voor van de organisatie coördinator van Voluntad Popular, de heer S. R. C. (...), waarin hij bevestigt dat de partij met tijdelijke identificatie fiches werkt voor bepaalde evenementen om de risico's zo veel mogelijk te beperken. Tevens bevestigt hij dat verzoekende partij lid is van de partij. (stuk 3)”

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die hij aflegde over het precieze moment waarop zijn politieke engagement een aanvang nam, betoogt verzoeker als volgt:

“Verwerende partij haalt en een ander door elkaar. Verzoekende partij is lid van de Voluntad Popular sinds 2012, maar is pas actief beginnen deelnemen sinds 2018, sinds dat er een nieuwe jeugdafdeling werd opgericht. Zoals reeds aangehaald hierboven, bestaat er niet zoiets als een ‘lidkaart’, maar werden telkens tijdelijke identificatie fiches afgegeven voor bepaalde evenementen. (zie stuk 3) Er kan dan ook niet verwacht worden dat verzoekende partij een lidkaart voorlegt”

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen aflegde over de precieze redenen waarom zijn activiteiten voor de partij intenser werden in het jaar voor zijn vertrek uit Venezuela, merkt verzoeker het volgende op:

“Juan Guaido was degene die verzoekende partij motiveerde en inspireerde. Voor hij hoofd werd van de Nationale vergadering, gaf hij al lezingen. Verzoekende partij nam reeds deel aan manifestaties in 2018, de intensiteit na toe naarmate Juan Guaido meer en meer op de voorgrond trad en de jeugd inspireerde.”

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten amper iets te kunnen vertellen over de politieke gebeurtenissen van het jaar 2019 waarin Juan Guaido een centrale rol speelde, stelt verzoeker het volgende:

“Verzoekende partij heeft verklaard dat ‘Operation Libertad’ een poging tot staatsgreep was, maar de details ervan kende zij niet. Het is niet omdat zij van een bepaalde politieke gebeurtenis niet alle details kent, dat er daarom zondermeer kan worden getwijfeld aan haar profiel en haar problemen.”

Verzoeker stelt voorts er alles aan gedaan te hebben om zijn profiel binnen *Voluntad Popular* te bewijzen. Niet alleen legt hij thans een schrijven voor waarin zijn activisme en lidmaatschap bevestigd worden, hij legde tijdens het gehoor eveneens *screenshots* neer van *Instagram* waarop hij te zien is op manifestaties met vooraanstaande personen van de partij, aldus verzoeker, die de motieven van de bestreden beslissing over deze stukken aanhaalt en vervolgens het volgende stelt:

“Verzoekende partij nam deel aan manifestaties, dat wordt niet betwist door verwerende partij. Zij legde ook foto's neer van haarzelf met hoofdleden van de partij. Het is dan ook niet ernstig alles zondermeer naast zich neer te leggen omdat verwerende partij de gang van zaken ‘bevreemdend’ vindt...”

Verzoekende partij heeft weldegelijk ten overvloede aangetoond lid te zijn geweest van de Voluntad Popular, actief te zijn geweest in de partij en deel genomen te hebben aan vergaderingen en manifestaties, waardoor zij thans vreest voor haar leven bij terugkeer naar Venezuela.”

Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris een verkeerde appreciatie heeft gemaakt van zijn relaas en vrees en stelt weldegelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Hij meent dat de adjunct-commissaris bijzonder onredelijk te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoeker, dan meent hij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij meent dat de adjunct-commissaris stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt. Dit betwist hij onder verwijzing naar een rapport van UNHCR waaruit zou blijken dat het deelnemen aan betogingen voor de Venezolaanse autoriteiten wel degelijk volstaat om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. De schrijnende en mensonterende situatie in zijn land van herkomst kan niet genegeerd worden, zo vervolgt verzoeker. De overheid slaagt er volgens hem niet in om in zijn basisnoden te voorzien en zijn veiligheid te garanderen. Hij betoogt dat het geweld in Venezuela en de politieke inspiratie van het geweld door de *colectivos* niet kan worden genegeerd en verwijst in dit verband tevens naar een artikel uit de New York Times van 22 april 2017.

Verzoeker vervolgt dat de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld schetste van de actuele situatie in Venezuela en citeert uit een nieuwe 'Guidance Note' van UNHCR, waarin UNHCR volgens hem bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris hierover in alle talen te zwijgen. Bovendien stelt verzoeker dat in het COI Focus rapport van EASO van augustus 2020 en april 2021 een onthutsend beeld geschetst wordt van de huidige situatie in Venezuela. Hij citeert uit dit rapport en stelt dat het land met een van de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns Amerika kampt, dat de cijfers van criminaliteit, afpersingen, enz. opnieuw de hoogte in schieten, dat door de stijgende criminaliteit ook de corruptie stijgt, dat ook de humanitaire situatie er sterk op achteruit is gegaan, ook al weigert de Venezolaanse overheid dit in te zien en hier iets tegen te ondernemen, dat men er zelfs niet genoeg verdient om te kunnen voorzien in de basisnoden, dat de *colectivos* er ook vrij spel krijgen en demonstranten viseren en elke vorm van oppositie de kop in drukken, desnoods met geweld en bedreigingen, en zelfs informatie krijgen doorspeeld van de veiligheidsdiensten, en dat de slachtoffers ook geen enkele juridische grond hebben om zich te beschermen tegen de *colectivos*.

Verzoeker besluit dat de adjunct-commissaris bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hem op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een schrijven van de coördinator van *Voluntad Popular* van 21 maart 2022 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen

schenden daar dit artikel handelt over de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in het geval van een meervoudige asielaanvraag, terwijl *in casu* de door verzoeker ingediende asielaanvraag een eerste asielaanvraag betreft. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart in Venezuela vervolging te vrezen door de *colectivos* omwille van zijn politieke activiteiten bij *Voluntad Popular*. Verzoeker zou in 2012 of 2013 bij deze politieke beweging betrokken zijn geraakt en de lokale afdeling van de partij in Aurore gesteund hebben bij de mobilisatie van mensen tijdens de verkiezingen. Hij zou ook geholpen hebben bij medische expedities van de partij in kleine dorpen. Vanaf september of oktober 2018 zou zijn contact met de partij intensiever zijn geworden en zou hij een vijftal vergaderingen hebben bijgewoond in het koloniaal huis van Aurore, waarbij hij verantwoordelijk was voor de logistieke kant van de zaak. Eind november 2018 zouden de autoriteiten zijn binnengevallen in het koloniaal huis en zou de partij op zoek zijn moeten gaan naar andere locaties om te vergaderen. Verzoeker zou dan acht tot tien vergaderingen in de woning van de lokale partijleider J. C. hebben bijgewoond. Verzoeker verklaart onder invloed van oppositieleider Juan Guaido in 2019 nog meer politiek betrokken geraakt te zijn en in die periode samen met andere leden van *Voluntad Popular* een of twee keer per maand deel te hebben genomen aan betogingen tegen het Venezolaanse regime. Hij zou in totaal meer dan twintig betogingen hebben bijgewoond en daarbij op de eerste rij geprotesteerd hebben en gefungeerd hebben als het gezicht van de partij. Van februari tot mei 2019 zouden op vraag van J. C. vijf of zes partijvergaderingen zijn doorgegaan aan het zwembad naast verzoekers woning. Hierdoor zou verzoeker in het vizier zijn gekomen van de Venezolaanse *colectivos*. Verzoeker verklaart dat in juni of juli 2019 vier mannen langskwamen aan zijn huis die aan zijn broer vroegen waar hij was en zeiden dat hij met zijn politieke activiteiten moest ophouden. Ze zouden zijn broer geschopt en mishandeld hebben, de ruiten van zijn wagen kapot gemaakt hebben, zijn banden plat gestoken hebben en zijn broer en diens partner vastgebonden hebben achtergelaten. Verzoeker vermoedt dat deze aanval een waarschuwing was van de autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten bij *Voluntad Popular*. Zijn vader zou toen een leegstaand appartement hebben uitgeleend aan een privébewaker die in ruil voor gratis inwoon verzoekers woning in het oog zou houden. In oktober 2019 zou deze bewaker zijn aangesproken door twee gewapende mannen die naar verzoeker op zoek waren. De bewaker zou gezegd hebben dat verzoeker niet thuis was, de deur gesloten hebben, enkele schoten gelost hebben en naar boven zijn gevlucht. Toen verzoeker dit vernam, zou hij besloten hebben om Venezuela te verlaten en naar het appartement van zijn goede vriend M. verhuisd zijn. Toen hij twee weken later langs ging bij zijn huis om kledij op te halen, zou hij gemerkt hebben dat de deur geforceerd was en dat er *cash*, kledij en schoenen gestolen waren. Verzoeker vermoedt dat dit gebeurde om hem te pesten. Op 8 december 2019 verliet verzoeker Venezuela. In januari 2020 zou zijn vader gemerkt hebben dat er hoogspanningskabels en een waterpomp waren gestolen van de benedenverdieping van zijn huis. Verzoeker vermoedt dat het om vandalisme ging dat tegen hem gericht was. Nog in januari 2020 zou de buurvrouw aan zijn moeder verteld hebben dat vier mannen naar haar huis gekomen waren om naar verzoeker te vragen. De buurvrouw zou tegen deze mannen gezegd hebben dat ze dacht dat verzoeker naar het buitenland vertrokken was. Verzoekers zus, die in België verblijft, zou toen zij in november 2020 naar Venezuela terugkeerde gemerkt hebben dat van de benedenverdieping van het appartementsgebouw waar verzoeker woonde een koelkast, stereo, mixer en schilderijen gestolen waren. Verzoeker verklaart niet te weten wanneer deze inbraak plaatsvond aangezien het appartement tijdens zijn afwezigheid leegstond en er niemand langs ging.

Uit de “*Venezuela Country Focus*” van EASO van augustus 2020, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering. EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, blijkt dat zowel personen met een hoog als een laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie.

Waar verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het deelnemen aan betogingen voor de Venezolaanse autoriteiten volstaat om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen, dient te worden genuanceerd dat uit de landeninformatie blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker zou vallen onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Te dezen uit de adjunct-commissaris de volgende bedenkingen bij verzoekers voorgehouden politieke engagement in Venezuela:

“Vooreerst legde u herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af wat betreft het aantal partijvergaderingen van Voluntad Popular dat aan het zwembad naast uw huis georganiseerd werd. Tijdens uw gesprek op de Dienst vreemdelingenzaken stelde u in dit verband dat de partij vier à vijf vergaderingen hield in een zaal die u hen daartoe uitleende en die zich naast uw zwembad bevond (DVZ, Verklaring CGVS, d.d. 11 augustus 2021, vraag 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u echter heel andere verklaringen af. Ditmaal stelde u dat dergelijke partijvergaderingen slechts twee, drie keer bij u thuis doorgingen (NPO 1, p. 12). Geconfronteerd met de op zich bevreemdende vaststelling dat u niet met zekerheid bleek te kunnen zeggen hoeveel vergaderingen er precies bij u thuis doorgingen, preciseerde u vervolgens dat het er maximum vier waren (NPO 1, p. 13). Deze uitspraak is echter strijdig met wat u hierover op de DVZ had verklaard. Toen stelde u immers dat het om vier of vijf vergaderingen ging (cf. supra). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, hield u vol dat het slechts om drie of vier vergaderingen ging (NPO 1, p. 13). Het loutere vasthouden aan één versie van de feiten volstaat echter niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. De stellige zekerheid waarmee u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud beweerde dat er niet meer dan vier vergaderingen bij u thuis doorgingen, is bovendien ook bijzonder frappant in het licht van de vaststelling dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS plots beweerde dat de vergaderingen van de partij vijf of zes keer bij u thuis doorgingen (NPO 2, p. 12). Geconfronteerd met deze bijkomende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, ontkende u ooit gezegd te hebben dat het om maximaal vier vergaderingen ging (cf. supra en NPO 2, p. 13 en p. 14). Het loutere ontkennen van uw eerdere verklaringen volstaat echter niet om bovenstaande frappante tegenstrijdigheid te verklaren. Dit geldt des te meer aangezien u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud expliciet stelde dat u tussen de twee persoonlijke onderhoudsnotities van het eerste persoonlijk onderhoud had vertaald en daarin geen misverstanden of fouten had ontdekt (NPO 2, p. 14).

Uw steeds wisselende, incoherente en onderling tegenstrijdige verklaringen over het aantal partijvergaderingen dat bij u thuis plaatsvond, halen de geloofwaardigheid ervan totaal onderuit. Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u ook weinig coherente en weinig overtuigende verklaringen aflegde over de praktische organisatie van deze vergaderingen die bij u thuis georganiseerd werden. Zo stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat bij deze vergaderingen zo'n 150 tot 200 personen aanwezig waren (NPO 1, p. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat er tussen de 20 en de 30 personen deelnamen aan de vergaderingen (NPO 2, p. 13). Gevraagd of er ooit meer dan 30 personen deelnamen, stelde u dat er éénmaal 150 personen aanwezig waren, en dit tijdens een vergadering in maart 2019 omdat toen vertegenwoordigers van verschillende deelstaten uitgenodigd werden (NPO 2, p. 13). Deze versie van de feiten is echter weinig coherent met uw eerdere verklaringen op dit punt en komt dan ook weinig geloofwaardig over. Het is immers uiterst merkwaardig dat 150 personen zich bij u thuis zouden verzamelen om ideeën uit te wisselen, zonder dat hiervan notulen werden genomen (NPO 2, p. 14). Het stemt eveneens tot nadenken dat u over geen enkele foto of andere documenten beschikt om het bestaan van deze vergaderingen te staven. Uw tegenwerping dat jullie geen foto's maakten omdat jullie niet wilden dat iemand zou weten waar de vergaderingen doorgingen en omdat jullie wilden vermijden dat de regering de vergadering zou bestormen, kan niet overtuigen (NPO 1, p. 12). Dat jullie de locatie van deze vergaderingen geheim probeerden te houden, is immer weinig coherent met de vaststelling dat u niet op voorhand wist hoeveel mensen er zouden opdagen en dat u verrast was omdat er dubbel zoveel aanwezigen opdaagden dan oorspronkelijk gepland (NPO 2, p. 14). Indien u de locatie van de vergaderingen werkelijk geheim probeerde te houden, kan immers verwacht worden dat u op dit vlak veel zorgvuldiger te werk zou gaan. Uw weinig coherente en weinig plausibele verklaringen over de praktische organisatie van deze vergaderingen, bevestigt alleen maar het hierboven reeds vastgestelde ongeloofwaardig karakter ervan. Het is in dit verband ook opvallend dat u geen WhatsApp berichten kan voorleggen waaruit uw betrokkenheid bij de organisatie van deze vergaderingen zou kunnen blijken. Uw tegenwerping dat u geen

lid meer bent van deze WhatsApp groep omdat u daar na uw aankomst in België geen noodzaak meer toe zag, volstaat niet om hier een ander licht op te werpen (NPO 2, p. 14). Dat u niet meer moeite heeft gedaan om deze berichten te bewaren, hoewel deze door u georganiseerde vergaderingen integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees (cf. supra), is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw nalaten ter zake bevestigt alleen maar dat geen geloof gehecht kan worden aan uw stelling dat deze vergaderingen van Voluntad Popular bij u thuis doorgingen. De vaststelling dat geen geloof kan gehecht worden aan uw stelling dat u partijvergaderingen organiseerde bij u thuis, doet ernstig twifelen aan uw stelling dat u binnen Voluntad Popular een vooraanstaande politieke rol vertolkte.

Dat ernstig dient getwijfeld te worden aan uw voorgehouden politieke engagement bij Voluntad Popular, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft het precieze moment waarop dit politieke engagement een aanvang nam. Zo stelde u op de DVZ dat het jaar voor uw gesprek op de DVZ – i.e. in het jaar 2019 – u begon samen te werken met de politieke partij Voluntad Popular (DVZ, Verklaring CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u op dit vlak echter heel andere verklaringen af. Toen stelde u immers dat u reeds lid was van Voluntad Popular sinds 2012 of 2013 (NPO 1, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, stelde u dat u pas volledig begon samen te werken met de partij sinds 2019 en dat u de jaren voordien minder actief was. U bleef echter volhouden dat u lid van de partij was sinds 2013 (NPO 1, p. 15). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten kan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid echter ook niet verklaren (cf. supra).

Uw onderling tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen over het precieze moment waarop uw politieke engagement bij de partij Voluntad Popular een aanvang nam, halen de geloofwaardigheid van dit engagement verder onderuit.

Dat bij uw politieke engagement sinds 2013 ernstige vragen kunnen gesteld worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u niet over een lidkaart van de partij beschikt. U verklaarde dit door te stellen dat de partij geen lidkaarten heeft en ook geen lidkaarten uitdeelt (NPO 1, p. 15). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat de partij in de periode 2013-2014 wel degelijk lidkaarten uitdeelde. De vaststelling dat u desondanks niet over een lidkaart beschikt, haalt de geloofwaardigheid van uw bewering lid te zijn sinds 2012 of 2013 verder onderuit.

Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen aflegde over de precieze redenen waarom uw activiteiten voor de partij intenser werden in het jaar voor uw vertrek uit Venezuela. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS stelde u immers dat uw activiteiten bij de partij in 2019 intensiever werden onder invloed van de revolutie die begon met Juan Guaido (NPO 1, p. 15). Hij gaf u en de andere jongeren hoop. Hij trok de jeugd mee, waardoor ook u vaker begon deel te nemen aan manifestaties (NPO 1, p. 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen, stelde u plots dat u de leden van de partij tegenkwam tijdens uw verjaardagsfeest in september 2018 en dat u vergaderingen van de partij begon bij te wonen vanaf september of oktober 2018 (NPO 2, p. 11). Dat uw politieke activiteiten bij Voluntad Popular in een stroomversnelling terecht kwamen toen u de partijleden ontmoette op uw verjaardag in september 2018, strookt echter niet met uw eerdere verklaring dat uw hernieuwde politieke interesse er kwam omwille van de revolutie die Juan Guaido opstartte (cf. supra). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, werd Juan Guaido immers pas begin januari 2019 verkozen tot hoofd van de Nationale Vergadering en riep hij zichzelf pas op 23 januari 2019 uit tot waarnemend president (cf. administratief dossier). Dat u desondanks reeds in september of oktober 2018 besloot om de vergaderingen van de partij bij te wonen, kan dan ook bezwaarlijk in het licht van Juan Guaido's opstandigheid gezien worden.

Uw onderling tegenstrijdige en incoherente verklaringen wat betreft de redenen waarom en het moment waarop uw politieke engagement bij Voluntad Popular intensifieerde, halen de geloofwaardigheid van dit politieke engagement verder onderuit.

Het is in dit verband ook zeer bevreemdend dat u ondanks de cruciale rol die Juan Guaido volgens uw verklaringen speelde in uw beslissing om een vooraanstaande rol op te nemen binnen Voluntad Popular, amper iets bleek te kunnen vertellen over de politieke gebeurtenissen van het jaar 2019 waarin Juan Guaido een centrale rol speelde. Zo bleek u niet te weten wat de term 'Operacion Libertad' juist inhield. Ondanks het feit dat u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd, kwam u op dit vlak niet verder dan de vage en weinig concrete verklaring dat 'Operacion Libertad' een oppositiebeweging was die niet veel te maken had met Voluntad Popular maar eerder met MUD (NPO 2, p. 18). U voegde hier aan toe dat het een

initiatief was dat steun kreeg van de oppositiepartijen, waarbij manifestaties en oproepingen gedaan werden (NPO 2, p. 18). Nochtans was Operacion Libertad de naam van de poging tot staatsgreep die Juan Guaido op 30 april 2019 opzette met als doel president Maduro van de macht te verdrijven (cf. administratief dossier). Gezien uw interesse en enthousiasme voor Juan Guaido als politiek leider, is het bijzonder bevreemdend dat u hierover niets bleek te weten. Hiermee geconfronteerd, ontkende u dat er een staatsgreep gepleegd werd aangezien Juan Guaido niet gevangengenomen werd en aangezien het leger niet aan zijn kant stond (NPO 2, p. 18 en p. 19). Deze uitleg kan echter niet gevolgd worden. Dat deze poging tot staatsgreep mislukte, maakt uw gebrekkige kennis immers niet minder bevreemdend. Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u, hiernaar gevraagd, niet bleek te kunnen zeggen wanneer Juan Guaido precies probeerde om de macht over te nemen. U stelde immers dat het in 2018 gebeurde, terwijl het in werkelijkheid op 30 april 2019 was (NPO 2, p. 19, cf. supra en administratief dossier). Uw onwetendheid op dit punt is des te opmerkelijk daar de kern van uw beweerde politieke activiteiten voor Voluntad Popular zich afspeelde tussen februari 2019 en mei 2019 (NPO 1, p. 12), wat tevens de periode is waarin de hierboven vermelde poging tot staatsgreep plaatsvond. Uw tegenwerping dat deze staatsgreep plaatsvond in Caracaz en niet in Aurore, waar u woonde, kan bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht plaatsen (NPO 2, p. 19). Er kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u, indien u Juan Guaido werkelijk dermate inspirerend vond als leider dat u onder zijn invloed besloot om deel te nemen aan tientallen vergaderingen en manifestaties van zijn partij, op de hoogte zou zijn van de staatsgreep die hij probeerde te plegen. Uw frappante onwetendheid op dit punt ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden politieke engagement.

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u ook niet bleek te weten wie Manuel Ricardo Christopher Figuera is (NPO 2, p. 19). Nochtans was deze persoon als hoofd van de inlichtingendienst SEBIN een van de enige hoogstaande figuren die Juan Guaido steunde bij deze poging tot machtsovername (cf. administratief dossier). Evenmin bleek u te weten wie Luis Parra is (NPO 2, p. 19). U vermoedde dat hij de rechterhand was van Juan Guaido binnen de partij Voluntad Popular, terwijl hij in werkelijkheid in januari 2020 door de regering Maduro werd aangesteld als vervanger van Juan Guaido als voorzitter van de Nationale Vergadering (cf. administratief dossier). De vaststelling dat u de namen van Juan Guaido's belangrijkste mede- en tegenstanders niet blijkt te kennen, bevestigt alleen maar het relatieve karakter van uw voorgehouden politieke engagement.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk (i) uw weinig plausibele en onderling tegenstrijdige verklaringen over de partijvergaderingen die bij u thuis doorgingen; (ii) uw weinig coherente en onderling tegenstrijdige verklaringen wat betreft het precieze moment waarop u met Voluntad Popular begon samen te werken; (iii) uw weinig coherente, weinig geloofwaardige en onderling tegenstrijdige verklaringen wat betreft de redenen waarom uw politieke engagement intensifieerde in het jaar voor uw vertrek uit Venezuela en (iv) uw gebrekkige kennis van de belangrijkste politieke gebeurtenissen in de periode van uw politieke engagement, halen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden politieke profiel als vooraanstaand lid van Voluntad Popular volledig onderuit. Hierdoor kan aan uw stelling dat u in Venezuela een belangrijke rol vertolkte bij de partij Voluntad Popular geen enkel geloof gehecht worden.

De door u neergelegde screenshots van de Instagrampagina van de partij, waarop u te zien bent tijdens twee demonstraties tegen het Venezolaanse regime die plaatsvonden op 4 februari 2019 en 10 maart 2019, kunnen bovenstaande conclusie niet ombuigen. De vaststelling dat u aanwezig was op deze twee demonstraties, impliceert immers niet dat u ook een vooraanstaande rol opnam in de organisatie en logistiek ervan. Dit laatste dient immers aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Daarnaast stemt het ook tot nadenken dat u noch op 4 februari 2019, noch op 10 maart 2019 gekleed gaat in een officiële T-shirt van de partij op de foto's die gepubliceerd werden op de Instagrampagina van de partij, en dit in tegenstelling tot de meerderheid van de andere personen die op deze foto's te zien zijn. Ook de door u neergelegde foto's waarop u te zien bent tijdens verschillende activiteiten en manifestaties van de partij Voluntad Popular, tonen allerm minst aan dat u binnen deze partij een leidinggevend figuur was of dat u fungeerde als een vooraanstaand criticaster van het Venezolaanse regime. U gaf dit overigens ook zelf toe. U stelde aan het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS immers dat u louter een sympathisant was van de partij en geen politieke fanatiekeling (NPO 2, p. 19)."

Door in zijn verzoekschrift te stellen dat hij niet exact heeft bijgehouden hoeveel keer er vergaderd werd, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal partijvergaderingen van Voluntad Popular dat aan het zwembad naast zijn huis georganiseerd werd. Voorts beperkt verzoeker zich, waar hij stelt dat de adjunct-commissaris valt over details om zijn relaas in twijfel te trekken en dat het aantal zeer dicht bij elkaar ligt en een benadering is, tot het minimaliseren van de argumenten, zonder evenwel de tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten. Van iemand die vervolging vreest omwille van zijn politieke engagement en verklaart dat hij aanwezig was bij

vergaderingen aan het zwembad naast zijn huis waardoor hij in het vizier zou zijn gekomen van de *colectivos* kan worden verwacht dat hij eenduidige verklaringen kan afleggen over het aantal vergaderingen dat daar zijn doorgegaan, temeer wanneer dit in de ene uiterste versie van zijn verklaringen slechts twee keer zou zijn gebeurd en in de andere uiterste versie zes keer gebeurd zou zijn. Deze beide versies liggen voorts voldoende ver uit elkaar om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over deze vergaderingen in vraag te stellen.

Verzoeker stelt voorts niet te begrijpen wat er vreemd en/of tegenstrijdig is aan zijn verklaringen over het aantal aanwezige personen bij de vergaderingen die bij hem thuis georganiseerd werden. Hij geeft aan dat er meestal “30 à 40 mensen aanwezig” waren en dat er op één vergadering 150 mensen aanwezig waren, doch blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Voorts herhaalt verzoeker dat de vergaderingen geheim waren en dat er dan ook niet werd gefilmd of gefotografeerd, doch laat hij na te weerleggen dat zijn verklaring dat zij de locatie van deze vergaderingen geheim probeerden te houden weinig coherent is met de vaststelling dat hij niet op voorhand wist hoeveel mensen er zouden opdagen en dat hij verrast was omdat er dubbel zoveel aanwezigen opdaagden dan oorspronkelijk gepland.

Waar verzoeker laat gelden dat hij lid is van *Voluntad Popular* sinds 2012, maar pas actief is beginnen deelnemen sinds 2018, sinds dat er een nieuwe jeugdafdeling werd opgericht, blijft hij wederom steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Deze verklaring is duidelijk tegenstrijdig met zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij “sinds vorig jaar” – i.e. 2019 – “*begon samen te werken met de politieke partij Voluntad Popular*” (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, vragenlijst, nr. 3.5), zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld.

Uit het schrijven van de coördinator van *Voluntad Popular* van 21 maart 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) kan blijken dat de politieke organisatie *Voluntad Popular* te Araure geen gebruik maakt van enige identificatiekaart doch enkel gebruik maakt van tijdelijke (wegwerp)identificatiestickers voor bepaalde evenementen. In dit schrijven wordt evenwel niet gesteld dat de politieke organisatie *Voluntad Popular* in de periode 2013-2014 geen lidkaarten uitreikte. Met dit schrijven weerlegt verzoeker dan ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt “*dat de partij in de periode 2013-2014 wel degelijk lidkaarten uitdeelde*” (zie: adm. doss., stuk 6, map met ‘Landeninformatie’, document refworld, “*Venezuela: The political party Voluntad Popular, its structure, as well as its main positions and officials; the conditions to become a party member, including a description of the membership card; the treatment reserved for members of its political party by the authorities (2013-September 2014)*”, p. 5). Verzoekers betoog dat van hem niet kan worden verwacht dat hij een lidkaart kan voorleggen kan bijgevolg niet worden gevolgd.

Door nog aan te voeren dat Juan Guaido degene was die hem motiveerde en inspireerde, dat Juan Guaido al lezingen gaf voor hij hoofd werd van de Nationale vergadering, dat hij reeds deelnam aan manifestaties in 2018 en dat “*de intensiteit (...) toe(nam) naarmate Juan Guaido meer en meer op de voorgrond trad en de jeugd inspireerde*”, weerlegt verzoeker niet dat zijn verklaringen over de precieze redenen waarom zijn activiteiten voor de partij intenser werden in het jaar voor zijn vertrek uit Venezuela weinig coherent waren, en meer bepaald dat hij eerst stelde dat zijn activiteiten bij de partij in 2019 intensiever werden onder invloed van de revolutie die begon met Juan Guaido, daar waar hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij de vergaderingen van de partij begon bij te wonen vanaf september of oktober 2018 nadat hij de leden van de partij tegenkwam tijdens zijn verjaardagsfeest in september 2018.

Door voorts nog te stellen dat hij verklaarde dat ‘*Operation Libertad*’ een poging tot staatsgreep was beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet in overeenstemming is met zijn verklaring dat het een oppositiebeweging is die steun kreeg van de oppositiepartijen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 25 januari 2022, p. 18). Waar hij stelt dat hij de details van ‘*Operation Libertad*’ niet kende en dat het niet is omdat hij van een bepaalde politieke gebeurtenis niet alle details kent, dat er daarom zondermeer kan worden getwijfeld aan zijn profiel en zijn problemen, doet verzoeker voorts niets meer dan de vaststellingen inzake zijn gebrekkige kennis over de politieke gebeurtenissen van het jaar 2019 waarin Juan Guaido een centrale rol speelde te minimaliseren, zonder deze *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Van verzoeker, die voorhoudt dat zijn politieke engagement intensiever werd “*naarmate Juan Guaido meer en meer op de voorgrond trad en de jeugd inspireerde*”, mag nochtans worden verwacht dat hij van deze belangrijke gebeurtenissen beter op de

hoogte is en dat hij weet dat met ‘*Operation Libertad*’ de poging tot staatsgreep door Juan Guaido op 30 april 2019 wordt bedoeld.

Door er verder nog op te wijzen dat hij *screenshots* van *Instagram* neerlegde waarop hij te zien is op manifestaties met vooraanstaande personen van de partij en ook foto’s van zichzelf met hoofdleden van de partij, weerlegt noch ontkracht verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) het gegeven dat hij aanwezig was op twee demonstraties niet impliceert dat hij ook een vooraanstaande rol opnam in de organisatie en logistiek ervan, dat (ii) het ook tot nadenken stemt dat hij noch op 4 februari 2019, noch op 10 maart 2019 gekleed gaat in een officiële T-shirt van de partij op de foto’s die gepubliceerd werden op de Instagrampagina van de partij, en dit in tegenstelling tot de meerderheid van de andere personen die op deze foto’s te zien zijn, dat (iii) ook de door hem neergelegde foto’s waarop hij te zien is tijdens verschillende activiteiten en manifestaties van de partij *Voluntad Popular* allerm minst aantonen dat hij binnen deze partij een leidinggevend figuur was of dat hij fungeerde als een vooraanstaand criticaster van het Venezolaanse regime en dat (iv) hij aan het einde van zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde dat hij louter een sympathisant was van de partij en geen politieke fanatiekeling. Verzoekers betoog dat de adjunct-commissaris de door hem neergelegde stukken zondermeer naast zich neerlegt omdat hij de gang van zaken ‘bevreemdend’ vindt, kan gelet op deze pertinente vaststellingen, die door verzoeker niet worden betwist, niet worden gevolgd.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad sluit zich dan ook aan bij de adjunct-commissaris waar deze in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat verzoekers politieke engagement in Venezuela eerder beperkt te noemen valt. De omstandigheid dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een schrijven van de coördinator van *Voluntad Popular* van 21 maart 2022 voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) waaruit kan blijken dat hij een lid zou zijn van deze politieke organisatie doet hieraan geen afbreuk.

Hoewel uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen leidinggevende, vooraanstaande of erg zichtbare figuur was binnen de oppositie, kan op basis van de door hem voorgelegde stukken en verklaringen wel worden vastgesteld dat hij lid was van de organisatie *Voluntad Popular* en tevens aan een beperkt aantal demonstraties heeft deelgenomen. Uit de landeninformatie die voorligt, blijkt dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de *colectivos*, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis. Niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen kunnen hiervan slachtoffer worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Daarnaast worden armere wijken en/of jonge mannen wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek, gevisieerd. In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime of van leden van de oppositie met een beperkt profiel. Verzoeker moet dan ook een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk maken.

Te dezen slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Volgens uw verklaringen werd uw broer in juni of juli 2019 naast het zwembad van uw woning geschopt en mishandeld, maakten ze de ruiten van zijn wagen kapot, staken ze zijn banden plat, en lieten ze hem en zijn partner vastgebonden achter. U stelde dat de mannen die dit deden op zoek waren naar u en dat zij tegenover uw broer expliciet verwezen naar uw politieke activiteiten (NPO 1, p. 12). U vermoedt dat het om een wraakactie ging die gelinkt was aan de partijvergaderingen die bij u aan het zwembad doorgingen (NPO 2, p. 20). Doordat geen geloof gehecht wordt aan uw stelling dat u herhaaldelijk partijvergaderingen organiseerde naast het zwembad van uw woning en doordat evenmin geloof gehecht wordt aan uw stelling dat u een prominent lid was van Voluntad Popular (cf. supra), kan echter ook geen geloof gehecht worden aan uw stelling dat de colectivos van de regering naast dit zwembad naar u op zoek kwamen omdat zij u als een politiek opposant van het regime percipieerden (cf supra). Het is dan ook niet geloofwaardig dat deze colectivos uw broer zouden hebben mishandeld omwille van uw politieke activiteiten. Aan deze door u beweerde vervolgingsfeiten kan dan ook geen geloof gehecht worden. U haalde daarnaast ook aan dat de door uw vader aangestelde bewaker beschoten werd in oktober 2019 door twee mannen die vroegen waar u was, dat er twee weken nadien ingebroken werd in uw appartement

waarbij cash geld, kledij en schoenen gestolen werden, dat er in januari 2020 opnieuw ingebroken werd in uw appartement waarbij hoogspanningskabels en een waterpomp gestolen werden en dat uw zus in november 2020 een derde inbraak constateerde waarbij onder andere een koelkast, een stereoketen en een mixer gestolen werd (NPO 1, p. 9 en p. 10). Uw stelling dat het om vandalisme ging dat bedoeld was om u te pesten, kan niet gevolgd worden (NPO 1, p. 10). Geen van deze door u aangehaalde feiten impliceert echter dat u door de Venezolaanse autoriteiten zou geïnterviewd worden omwille van uw politieke overtuiging. De loutere vaststelling dat de gestolen voorwerpen weinig verkoopwaarde hadden, impliceert immers niet dat u bij deze inbraken persoonlijk geïnterviewd werd. Evenmin blijkt hieruit dat aan deze inbraken een politiek motief ten grondslag zou liggen. U gaf dit overigens ook zelf toe. U stelde immers dat u niet met zekerheid kon zeggen wie de laatste inbraken pleegde omdat het appartement lang leegstond en omdat er niemand was die het appartement in het oog hield (NPO 1, p. 10 en NPO 2, p. 16). Gezien het eerder vastgestelde ongeloofwaardig karakter van uw stelling dat u een prominent lid was van Voluntad Popular (cf. supra), is het allerminst geloofwaardig dat deze inbraken plaatsvonden omwille van politieke motieven.

U haalde verder ook aan dat vijf mannen in januari 2020 bij uw buurvrouw naar u kwamen vragen (NPO 1, p. 10). U vermoedt dat u in de gaten gehouden werd en dat ze naar u kwamen vragen omdat ze u een tijdje niet hadden gezien (NPO 1, p. 14). Er dient echter te worden vastgesteld dat ook deze door u aangehaalde vervolgingsfeiten weinig overtuigend overkomen. U legde over dit bezoek immers herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat enkele bureaus bij uw moeder waren langsgekomen om haar te waarschuwen dat onbekende personen naar u waren komen vragen (Verklaring CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u echter dat het slechts om één enkele buurvrouw ging en dat zij ook de enige persoon is die daar in de buurt woont (NPO 1, p. 10 en p. 14). Uw tegenwerping dat u slechts in veralgemenende termen over 'enkele bureaus' had gesproken, volstaat niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren (NPO 1, p. 14). Aangezien er slechts één buurvrouw in de buurt woont is het immers weinig geloofwaardig dat u in algemene termen over meerdere bureaus zou spreken. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u ook wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal personen dat bij uw bureaus kwam informeren. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het om vijf mannen ging terwijl u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zei dat het vier mannen waren (DVZ, Verklaring CGVS, vraag 3.5 en NPO 1, p. 10). Uw latere correctie dat het wel degelijk om vijf mannen ging, neemt niet weg dat bovenstaande tegenstrijdigheid bevreemdend overkomt (NPO 1, p. 14). Uw tegenstrijdige verklaringen over de onbekenden die bij uw buurvrouw naar u op zoek kwamen, bevestigen alleen maar het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen geloof gehecht kan worden.

Aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er bovendien redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan een of meerdere manifestaties van de politieke partij Voluntad Popular niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan demonstraties tegen het Venezolaanse regime.

Dat de Venezolaanse autoriteiten niet naar u op zoek zijn, blijkt overigens ook uit de vaststelling dat u Venezuela zonder problemen met uw eigen paspoort kon verlaten (NPO 1, p. 16). Uw stelling dat een bewaker aan de grens vroeg om uw telefoon te bekijken en u enkele keren door de scanner liet passeren, neemt immers niet weg dat u – ondanks het feit dat ze wisten wie u was – toch zonder problemen het vliegtuig kon betreden (NPO 1, p. 16)."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet kan worden aangemerkt als politieke activist met een hoog profiel. Evenmin blijkt dat hij op zulke wijze kritiek heeft geuit dat hij als een bedreiging wordt beschouwd of in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Aan zijn verklaringen over de verschillende bedreigingen die hij zou hebben ontvangen kan om de voormelde redenen immers geen geloof worden gehecht. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime. Verzoeker kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met zijn eigen paspoort, wat eveneens een indicatie is dat hij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat.

In casu, zijn individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van zijn beperkte politieke activiteiten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Dat u over een Venezolaans paspoort beschikt en dat uw ouders over een Venezolaanse identiteitskaart beschikken, staft slechts de identiteit en Venezolaanse nationaliteit van u en uw ouders, die hier niet ter discussie staan. De door u neergelegde foto's waarop u zichtbaar bent tijdens uw deelname aan demonstraties van Voluntad Popular werden hierboven al besproken, net als de twee door u neergelegde screenshots van de Instagrampagina van Voluntad Popular in Araure. De door u neergelegde foto's waarop u zichtbaar bent terwijl u samen met mensen van Voluntad Popular een ziekenhuis bezocht, volstaan niet om bovenstaande beslissing in een ander daglicht te plaatsen. De loutere vaststelling dat u samen met deze mensen een ziekenhuis bezocht, impliceert immers niet dat u een vooraanstaande positie bekleedde binnen de partij en om die reden gevisieerd werd door de Venezolaanse autoriteiten. Dit dient u immers geloofwaardig te maken aan de hand van specifieke en geloofwaardige verklaringen, waar u niet in slaagde (cf. supra). De door u neergelegde lijst met contactadressen en telefoonnummers van vooraanstaande medewerkers van Voluntad Popular is evenmin van die aard dat bovenstaande beslissing erdoor in een ander daglicht komt te staan. Dat u over een screenshot met een lijst van vooraanstaande namen beschikt, impliceert immers allerminst dat uzelf ook een vooraanstaand figuur was binnen de partij. Dit blijkt overigens ook uit de vaststelling dat uw eigen naam niet op deze lijst fungeert. Dat in uw appartement werd ingebroken, wordt in deze beslissing niet betwist. De loutere vaststelling dat u het slachtoffer was van inbraak impliceert echter niet dat u bij deze inbraak persoonlijk gevisieerd werd omwille van politieke motieven (cf. supra). De door u neergelegde diploma's van cursussen Nederlands die u in België volgde zijn voor deze beslissing niet relevant."

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker omwille van zijn profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Waar verzoeker nog betoogt dat de overheid er niet in slaagt om zijn veiligheid te garanderen, wijst de Raad er op dat vermits er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van zijn deelname aan manifestaties, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen. Ook volstaat zijn beperkte politieke profiel niet om het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van deze bepaling aan te tonen.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de slechte socio-economische, humanitaire en gezondheidstoestand in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u in Venezuela nog steeds over een eigen woning beschikt (NPO, p. 5). U huurde naast uw eigen woning ook een appartement in het centrum (NPO 1, p. 5). Uw vader is eigenaar van vier appartementen in hetzelfde gebouw (NPO 1, p. 5 en p. 6). Uw vader leeft van de huur van die panden en koopt en verkoopt daarnaast ook auto's (NPO 1, p. 6). U heeft bovendien een heel goede relatie met uw vader en heeft van hem de stiel van autoverkoper geleerd (NPO 1, p. 6). U was in de twee jaar voor uw vertrek uit Venezuela aan het werk als autoverkoper en u werkte in de distributie van voedsel (NPO 1, p. 6). Bovendien had u ook goede connecties met verschillende bedrijfsleiders in uw buurt (NPO 2, p. 9).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan

niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie over de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela en in het algemeen te stellen dat de humanitaire situatie er sterk op achteruit is gegaan, dat de Venezolaanse overheid weigert dit in te zien en hier iets tegen te ondernemen en dat men er zelfs niet genoeg verdient om te kunnen voorzien in de basisnoden, doet verzoeker geen enkele afbreuk aan deze concrete en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoeker is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Portuguesa, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de '*Guidance Note*' van UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela in aanmerking kunnen komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van

ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN